AZ ÉLET IGÉJE

fokoláre mozgalom

Október 2023

„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.” (Mt 22,21)

Jézus bevonult Jeruzsálembe a nép kiáltozása közepette: „Dávid fiának” nevezték. Máté evangéliuma ezt a királyi címet tulajdonítja Krisztusnak, aki azért jött, hogy Isten országának küszöbön álló eljövetelét hirdesse.

Ilyen körülmények között zajlik Jézus egyedülálló beszélgetése az őt faggató csoporttal. Vannak köztük, akik Heródes hívei, és vannak farizeusok. A két tábor eltérően gondolkodik a római császár hatalmáról. Azt kérdezik, hogy szerinte jogos-e adót fizetni az uralkodónak, és ezzel akarják rákényszeríteni, hogy a császár mellé álljon, vagy ellene szegüljön, és emiatt bevádolhassák őt.

De Jézus egy másik kérdéssel válaszol: Kinek a képe van a pénzérmékre nyomtatva? Mivel az uralkodó képe van rajta, így válaszol:

„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

De mi jár a császárnak és mi jár Istennek?

Jézus Isten elsőbbségére hívja fel a figyelmünket. Ahogy a római pénzen a császár képének lenyomata áll, úgy minden ember Isten képének lenyomatát hordozza magán.

A rabbinikus hagyomány maga is megerősíti, hogy minden ember Isten képére teremtetett[1], és ennek a bemutatására éppen a pénzérmére vert képet használja: „Amikor az ember pénzt ver ugyanazzal a formával, minden darab ugyanolyan lesz, de a királyok királya, a Szent, legyen áldott a neve, minden embert az első ember lenyomatával alkotott, és senki sem pont olyan, mint a társa.”[2]

Csak Istennek adhatjuk oda magunkat teljesen, hozzá tartozunk, és benne találunk szabadságot és méltóságot. Egyetlen emberi hatalom sem kívánhat tőlünk ilyen fokú hűséget.

Egyedül Jézus ismeri annyira az Istent, hogy segíteni tud a megfelelő helyre tenni őt: „Számára szeretni annyit jelent, mint megtenni az Atya akaratát. Ennek szolgálatába állította értelmét, szívét, minden energiáját, egész életét: teljesen annak a tervnek szentelte magát, amelyet az Atya alkotott róla. Az evangélium mindig úgy mutatja be Őt, mint aki mindig és teljesen az Atya felé fordul […]. Tőlünk is ezt kívánja: szeressünk, vagyis

[1] vö. Ter 1,26

[2] Misna Szánhedrin 4,5.

megalkuvások nélkül, teljes valónkkal, »teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes elménkből« tegyük annak akaratát, akit szeretünk. […] Ez a legnagyobb radikalizmust kéri tőlünk, mert Istennek nem adhatunk kevesebbet teljes önmagunknál: teljes szívünket, teljes lelkünket, teljes elménket."[3]

„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené."

Hányszor vagyunk kétségek és nehéz döntések közepette, és ott a veszélye, hogy engedünk a kísértésnek, és elszökünk a probléma elől. Jézust is próbára teszik a kétféle gondolkodást illetően, de számára világos, hogy Isten országának az eljövetele és a szeretet előrébb való.

Ez az ige nekünk is felteszi a kérdést: vajon a szívünk hírnévre vágyik, hirtelen előléptetésre, a sikeres vagy befolyásos embereket csodálja, az influenszereket? Előfordul, hogy a dolgokat helyezzük arra a helyre, ami Istent illetné meg?

Jézus a válaszával minőségi ugrásra hív bennünket, hogy komolyan és mélyen gondoljuk át az értékrendünket.

A lelkiismeretünk mélyén szól egy hang, néha csak halkan, más hangok között, de felismerhetően. Ez a hang, mely arra hív, hogy fáradhatatlanul keressük a testvériség útját, mindig arra bátorít, hogy újítsuk meg ezt az elhatározásunkat, akkor is, ha az árral szembe kell

[3] C. Lubich, Az élet igéje, 2002. október, Új Város, 2002/10

mennünk.

Ezt gyakorolva, megalapozzuk az igazi párbeszédet másokkal, hogy közösen találjunk megfelelő választ az élet összetett helyzeteiben. Ez nem jelenti azt, hogy kivonjuk magunkat a személyes felelősség alól a társadalmi kérdésekben, sőt inkább azzal jár, hogy érdek nélkül a közjó szolgálatába állunk.

Dietrich Bonhoeffer, aki polgári ellenállást tanúsított a nácizmus ellen, így ír a menyasszonyának a börtönből, ahol aztán végrehajtották rajta a halálos ítéletet: „A hit, amire én gondolok, nem menekül el a világtól, hanem kitart és szeret a világban, hűséges marad a földhöz, minden gyötrelem ellenére, amivel ez jár. A házasságunk egy igen Isten földjére, arra bátorít, hogy létrehozzunk és teremtsünk valamit a földön. Azt hiszem, hogy a keresztények, akiknek van bátorságuk csak fél lábbal állni a földön, azok a másik fél lábukkal már a mennyországban állnak.”[4]

Letizia Magri és az életige csoport gondozásban

[4] Dietrich Bonhoeffer, Maria von Wedemeyer, *Lettere alla fidanzata*, Cella 92, Queriniana, Brescia 1992, 48.